

107

Vraag om uitleg van mevrouw Lieve Van Ermen aan de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid over «het aantal artsen» (nr. 4-72)

Mevrouw Lieve Van Ermen (LDD). – Op zaterdag 19 januari blokletterde De Standaard: *Hoeveel artsen hebben we nu eigenlijk nodig?*

Naar aanleiding van de tiende verjaardag van de invoering van de numerus clausus voor artsen en het inrichten van een ingangsexamen in Vlaanderen heeft het Kenniscentrum hierover een studie gemaakt. Hieruit blijkt dat niet alle artsen een klinische praktijk hebben. Het is ook moeilijk te voorspellen, gelet op de vergrijzing die ook de artsen treft – meer dan de helft is ouder dan vijftig jaar – en de vervrouwelijking van het beroep. Afgestudeerden kunnen beslissen hun beroep niet of niet langer uit te oefenen. Heel wat vrouwelijke artsen hangen na enkele jaren hun stethoscoop aan de haak. Ze kiezen voor een rustigere job of gaan deeltijds werken in de verzekeringssector.

In tegenstelling tot wat mevrouw Tilmans beweert, is er in Wallonië per 10.000 inwoners een grotere concentratie van huisartsen dan in Vlaanderen. Meer artsen betekent meer onderzoeken en meer voorschrijfgedrag en dus ook meer kosten. In Wallonië is er geen ingangsexamen en laat men maar gedijen, terwijl in Vlaanderen een ingangsproof verplicht is.

De minister zal ongetwijfeld antwoorden dat dit een materie is voor de gemeenschapsminister van Onderwijs, maar de federale overheid bepaalt dat per jaar maar 700 artsen mogen afstuderen, meer bepaald 420 in Vlaanderen en 280 in Franstalig België. Het quotum is federaal vastgelegd en het Riziv betaalt de meerkosten.

Ik zou graag vernemen wat de minister hieraan zal doen.

Volgens de Bologna-verklaring mag elke Europese arts in ons land werken en dus ook specialiseren. Tien percent van de

Demande d'explications de Mme Lieve Van Ermen à la ministre des Affaires sociales et de la Santé publique sur «le nombre de médecins» (n° 4-72)

Mme Lieve Van Ermen (LDD). –

artsen zijn buitenlanders. Dat betekent een toename met 100 per jaar en sommige jaren zelfs met 170. Het merendeel van de buitenlanders kent wel Frans, maar geen Nederlands.

Bijgevolg specialiseert een groter aantal artsen in Wallonië. Ze vallen buiten het circuit en moeten niet verschijnen voor de erkenningcommissie, waarvan ik lid ben. Ze vallen dus buiten elke controle en contingentering en worden door de universiteiten zelfs verwelkomd.

Ik had graag geweten hoeveel specifieke gevallen er in ons land bestaan en waar ze werken.

In Vlaanderen is sinds de invoering van het ingangsexamen in 1998 stilaan een *bottleneck* ontstaan door een tekort bij de invulling van de diverse stageplaatsen. Gaan we evolueren naar toestanden zoals in Groot-Brittannië, waar het merendeel van de artsen in de nationale gezondheidszorg Pakistani zijn en er wachtdiensten worden gedaan door Poolse artsen, die daarvoor speciaal met een auto van Warschau naar Londen worden gebracht?

Tot slot had ik nog graag vernomen welke oplossing de minister ziet voor het probleem dat buitenlanders gemakkelijker kunnen studeren in België dan Belgische onderdanen die buiten de contingentering vallen.

108

Mevrouw Lieve Van Ermen (LDD). – Persoonlijk zou ik het niet slecht vinden om, naar het voorbeeld van de Verenigde Staten, een Europees examen te organiseren waarmee ook buitenlanders hun kwaliteiten kunnen bewijzen. Een internationale kijk op de zaak zou een oplossing kunnen bieden.

Mme Lieve Van Ermen (LDD). –